

DE OTTER.

WILDE DIEREN IN NEDERLAND

1) door
G. C. HOOGWERFF.
(voor Wim en Jan)

De lotgevallen van de familie Lutra.

Midden in den snelstroomenden Gelderschen IJssel, tusschen Dieren en Zutten ligt een klein eiland, dicht begroeid met lage wilgen en elzen, met een smallen rand riet en lisch. 't Wordt zelden door menschen bezocht. De schippers hebben er niets te maken en de enkele visscher, die van den oever der rivier zijn bedrijf uitoefent, weet wel betere plaatsen, waar hij zijn netten en fuiken kan uitzetten. De kleine vogels vinden er een uitstekende broedplaats en in de ruigte langs den oever nestelen waterhoenders en wilde eenden. Soms in 't najaar, legt er wel een smal schuitje aan, zoo tegen 't vallen van den avond en een man stapte er uit met een geweer in de hand die opmerkzaam en schuw rondkijkt en luistert. Dat is dan een strooper, die het eenzame eiland bezoekt, om er een paar wilde eenden te schieten. De stroom bruist en kookt langs het verlaten stukje grond, alsof hij boos is, dat hij op zijn weg naar zee zulk een onverwachte hindernis aantreft, maar dan rolt hij weer verder met schuimende golven, zeker van zijn doel.

Op een morgen in 't vroege voorjaar hielden twee ronde, donkere voorwerpen, die met den stroom mee kwamen zwemmen, recht op het eiland aan. Een paar meeuwen, die aan 't visschen waren, zagen de donkere lichamen van twee groote dieren, die, met den kop alleen boven het water, met verwonderlijke behendigheid achter elkander voortzwommen, zonder een spoor in het water achter te laten. Bij het eiland gekomen, klommen zij den oever op. Zij deden het echter niet als b.v. een hond, die, als hij gezwommen heeft, kletsnat den kant op scharrelt. Zij hieven op twee sterke voorpooten het bovenlijf uit het water; dan, met een korten krachtigen zwaai, volgde het onderlijf met den langen, dichtbehaarden

staart. Zij schudden zich even, en behalve een paar waterparels op hun rug, stonden zij daar met een droge pels, alsof zij geen uren in de wilde IJssel hadden gezwommen.

't Waren twee mooie dieren, die daar, rondsnuffelend en spiedend naar alle kanten, het terrein verkenden. Ze waren ruim een Meter lang, behalve hun staart, circa 45 c.M. lang en aan 't einde afgeplat. De breede, forsche roofdierkoppen hadden kleine, ronde ooren en de korte pooten waren niet alleen van klauwen, maar ook van zwemvliezen voorzien. Hun kleur was donkerbruin en als jellui hun pels van nabij had kunnen bezien, dan had je kunnen opmerken, dat de bovenste haren lang en glinsterend zwart waren. Daaronder was een dichte haarvacht, een soort vilt, dat geen water doorliet. Van onderen waren ze wit: gebroken wit, zeggen de schilders.

't Waren twee vischotters, die, omdat de stoombooten het vischwatter in den Rijn bedierven, een andere woonplaats zochten. En hun woning moest aan het water grenzen, want de otters zijn visschers.

De geleerden hebben den otter „Lutra lutra” genoemd en wij zullen dus maar spreken van de familie Lutra.

„'t Ziet er hier wel goed uit”, zei mijnheer Lutra. „'t Is hier eenzaam en stil en aan alle kanten water.”

„Dat is nu goed en wel”, zei mevrouw, „maar wie zegt je, dat er geen andere otters wonen? En in die elzen, daarginds, kan nog best een visschershut verscholen liggen. En dan weet je er alles van!”

„Bah!” zei mijnheer Lutra, en hij hief zijn kop omhoog en snoof naar alle kanten de lucht op.

„Ja, je vertrouwt weer op je fijnen neus”, zei mevrouw, „maar als zoo'n hut maanden lang onbewoond is, speuren we de menschen niet meer. Ik zeg: we moeten eerst dat heele eiland omloopen en alles goed nasnuffelen.”

„Vooruit dan maar!” zei mijnheer Lutra, en de beide otters verdwenen in het struikgewas. Ze doorzochten het geheele eiland, ze drongen door in alle boschjes. Verscheidene watervogels vlogen verschrikt op, maar ze vonden geen spoor van vijandige menschen, of van soortgenooten, die hun het vischrecht op dit gedeelte der rivier zouden kunnen betwisten. Eindelijk kwamen ze terug op de plaats, waar ze aan land waren gekomen.

„Nu, wat zeg je er van?” zei mijnheer Lutra. „'t Is hier goed wonen, zeg ik. Vischwatter aan alle kanten, en als 't wat verder in den tijd is, heb je nog kans, eens een eendkuiken te snappen. Op den duur houd ik 't meest van visch, maar zoo'n eendeboutje en van tijd tot tijd eens een vette waterrat, dat is toch wel een aangename afwisseling. We moesten maar dadelijk een hol graven. Dáár, dunkt mij, een eindje verder op.”

Geeft allen

een nieuwen abonné

op voor ons blad!

't Was op de plaats, waar de stroom rechts om het eiland heenboog. Er groeide daar geen riet en door den drang van het water was de oever daar over een paar Meter „afgekald”.

„'t Is mij wel!” zei mevrouw Lutra. „Maar ik moet eerst wat eten. Laten we zien, of er visch is in dat water.”

„'t Is goed! Dat 's je vóór!”

De otter verdween in het water. Men hoorde geen plons. 't Groote lichaam gleed geruischloos van den oever en alleen een spoor van zilveren luchtbellens wees de plaats aan, waar hij onder was gedoken. Dat was de lucht, die uit zijn dichte pels ontsnapte.

Na een poosje kwam hij weer boven met een visch in den bek, een groote baars. Hij zwom naar den oever, weer die korte rukzwaai en hij was op 't land en begon zijn maaltijd, zonder naar zijn wijfje om te zien.

Mevrouw Lutra had ondertusschen de wacht gehouden. Zij zat op den oever met den kop omhoog, en ooren en neus vingden elk gerucht op, met elken geur, dien de wind haar toevoerde. In streken, waar menschen wonen, wordt het leven van het wilde dier beheerscht door de vrees voor die machtige vijanden.

Toen Lutra bovenkwam, gleed zij op dezelfde manier in het water, om weldra boven te komen met een buitgemaakt visch. Zoo ging het een geruimen tijd. De otters vischten tot zij verzadigd waren. Als je nu weet, dat een volwassen otter 2½ K.G. visch per dag noodig heeft, dan kunnen jelui begrijpen, dat zoo'n dier een geduchte concurrent voor den visscher is. Daarbij komt nog, dat de otter een lekkerbek is, die de beste en smakelijkste visschen uitzoekt. De menschen mogen in hunne rivieren en meren jonge forellen, ederkarpers en andere fijne vischsoorten „poten” om den vischstand te verbeteren, — de otter vindt dat best en hij vaart er wel bij.

Toen de maaltijd was afgelopen, begonnen de beide otters terstond aan hun hol te werken. Ook dat deden zij om beurten: de een dook onder water, terwijl de andere de wacht hield. Eerst groeven zij een gang, die beneden den waterspiegel uitkwam, maar schuin naar boven voerde, want het eigenlijke hol of de ketel moest boven noodpeil liggen en dat weet zoo'n otter te bepalen trots den besten ingenieur. 't Was een groot en ruim hol, dat zij groeven en 't had nog een tweeden uitgang ook, die uitkwam tusschen de vergroeide wortels van een ouden knotwilg. 't Rook er naar visch, maar men bespeurde er niet de vunzige marterlucht, die aan alle woningen van de dieren van die soort eigen is. Ja, de otter behoort tot de marters, maar hij is de beste en nobelste van zijn familie. Hij is niet bloeddorstig. Hij moordt niet om te moorden zooals de steenmarter en hij drinkt geen bloed als de wezel. Hij laat zich ook zeer goed temmen, als hij jong gevangen wordt. De menschen maken jacht op hem, maar dat komt, omdat hij zoo'n vischdief is, — en dan vooral ook om zijn kostbaar bont. Want de winterpels van den otter heeft een hooge waarde.

't Duurde lang, eer het hol naar hun zin was. De rivierklei was taai en de otters beschikten niet over de geweldige graafklauwen van den das. Terwijl de een werkte, hield de ander steeds de wacht. Van tijd tot tijd dreef een tjalk, 't bruine zeil half geschen, statig de rivier af of tufte een driftig

sleeptootje met een paar zwaar geladen pakschuiten achter zich aan stroomopwaarts. Dan liet de otter, die de wacht had, een kort, heesch gekef hooren en de twee vischdieven verscholen zich in het ondoordringbaar struikgewas en de schippersvrouw, die loom en lusteloos aan het roer stond, vermoedde niet dat twee paar glinsterende oogen angstig het voorbijrijvend gevaar gade sloegen, en twee groote, donkere lichamen in zenuwachtige spanning zich gereed hielden om, als het naderbij kwam, spoorloos in het water te verdwijnen.

Maar eindelijk was hun woning gereed en het gewone, dagelijksche-otterleven kon beginnen. Nu is de otter eigenlijk een nachtdier. Overdag vertoont hij zich maar zelden. Hij is een visscher en hij vischt des nachts. Heeft hij zijn woning aan een snelstroomende rivier zooals de IJssel, dan volgt hij in den laten avond den oever een heel eind stroomopwaarts. Dan gaat hij te water en zwemt en vischt met den stroom mee.

Zoo deden ook de Lutra's. Als 't donker genoeg was, verlieten zij hun hol, door den uitgang, die onder water uitkwam. Een eind verder verschenen hun koppen aan de oppervlakte. Ze staken de rivier over en gleden geruischloos door 't oeverlisch en over de weilanden, tot voorbij den grooten bocht der rivier. Daar gleden zij in 't donkere water en, gedragen door den snellen stroom, begonnen zij hun werk.

De otter is een uitstekend zwemmer en duiker. Zijne klauwen zijn voorzien van zwemvliezen, maar als hij vischt, zwemt hij alleen met de voorpooten. De gestrekte achterpooten vormen dan met den staart een zeer beweeglijk en krachtig roer, dat hem in staat stelt den vluchtenden visch in al zijne wendingen te volgen. De visch moge snel en geruischloos door het water schieten, de otter is even stil en vlug als hij en hij ontkomt den vijand niet. Is de buit gegrepen, dan wordt hij terstond op den naast bij gelegen oever verslonden en de otter zet daarbij steeds een hoogen rug als een nijldige kat.

Zoo vischten de Lutra's elken nacht de rivier af en verslonden de mooiste en grootste visschen. Straks, als in Juni de tijd voor de riviervisscherij aanbrak, zouden de visschers 't wel merken.

Maar nog in datzelfde voorjaar lagen er in het donkere nest op het eiland twee bleekgele jongen, die mettertijd twee flinke otters zouden worden, maar die thans nog hulpelooze wezentjes waren. In den eersten tijd had mijnheer Lutra het nu verbazend druk. Hij moest visschen voor zijne vrouw en voor zichzelf en dat wel in de onmiddellijke nabijheid van het eiland. En de groote visschen werden schuw en schaarsch, zoo gebeurde het wel, dat hij des morgens vroeg nog aan het visschen was en dat men hem met zijn vangst in den bek naar het eiland kon zien zwemmen.

(Wordt vervolgd).

PUNTDICHTEN.

BAAS BOVEN BAAS.

Het vroolijkste beroep heeft stellig,

Een vliegenier, dat is wel wis,

Daar zulk een heerschappij bij zijn arbeid

Geregeld „in de wolken” is.

J. CATS Jr.